

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 11Csp/84/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8122205199
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 10. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Wildeová
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2022:8122205199.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov sudkyňou JUDr. Ivetou Wildeovou v spore žalobkyne: A. B., nar. X.X.XXXX, XXX XX C., D. XX, zastúpená: JUDr. Igor Šafranko, advokát, 089 01 Svidník, Sovietskych hrdinov 163/66, p r o t i žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35792752, zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom 811 04 Bratislava, Kubániho 16, IČO: 47233516, o primerané finančné zadostučinenie takto

r o z h o d o l :

- I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni 200 Eur v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.
- II. Žalobu v prevyšujúcej časti z a m i e t a .
- III. Žalobkyňa má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, ale len z prisúdenej istiny.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobkyňa žalobou z 2.6.2022 sa domáhala primeraného finančného zadostučinenia vo výške 2.705,74 Eur podľa § 3 ods. 5 vety tretej zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Nárok odôvodnila tým, že v konaní vedenom na tomto súde pod sp. zn. 19Csp/49/2018 bola ako spotrebiteľka v postavení žalobkyne úspešná so žalobou o vydanie bezdôvodného obohatenia voči žalovanému vo výške 2.705,74 Eur. Odcitovala časť odôvodnenia rozsudku tohto súdu zo dňa 31.10.2019, podľa ktorého aj úverová zmluva v zmysle § 497 Obchodného zákonníka vyžaduje uvedenie výšky finančných prostriedkov a to určite a zrozumiteľne a to aj vo vzťahu k úroku, čo z predloženého formuláru žiadosti o poskytnutie úveru nevyplývajú a navyše z oznámenia veriteľa o schválení úveru je zrejmé, že úver bol poskytnutý v inej výške než žiadala žalobkyňa. Súd konštatoval, že žalovaný absolútne nerešpektoval zákonnú úpravu ohľadom ochrany spotrebiteľa podľa Občianskeho zákonníka a keď žalobkyňa prestala s úhradou splátok požiadal jej zamestnávateľa o vykonávanie zrážok zo mzdy na základe neprijateľnej zmluvnej podmienky. V dôsledku nesprávne uvedenej výšky pôžičky a celkovej sumy nebola uvedená ani správna RPMN a preto je potrebné úver považovať za bezúročný a bez poplatkov. Napokon súd uzavrel, že či už nedošlo vôbec k uzavretiu zmluvy alebo došlo k uzavretiu neplatnej zmluvy, keďže podľa zákona č. 258/2001 Z.z. bola predpísaná písomná forma zmluvy, žalobkyni vznikol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia spočívajúci v rozdiel medzi sumou poskytnutou žalobkyni a jej úhradami. Žalobkyňa ďalej poukázala v žalobe na sankčnú a relutárnu funkciu primeraného finančného zadostučinenia a na to, aby daný inštitút aj reálne plnil sankčnú funkciu a preto výšku nároku odôvodnila výškou bezdôvodného obohatenia žalovaného na jej úkor.

2. Žalovaný so žalobou nesúhlasil, keďže žalobkyňa si neuplatnila nárok na základe konkrétnych a preukázaných aspektov nemajetkového charakteru. V tej súvislosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 6Cdo/127/2017, ktorý uviedol, že účelom finančného zadostučinenia je dovŕšiť

ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Citoval aj z rozhodnutia Krajského súdu v Prešove 9Co/61/2018, ktorý poukázal na to, že ide o nárok, z podstaty ktorého vyplýva jeho imateriálna povaha, čo znamená, že pri rozhodovaní o ňom nie je možné vychádzať z aspektov materiálnej povahy. Žalovaný ďalej spochybnil sankčnú funkciu finančného zadosťučinenia, čo potvrdil aj Krajský súd v Prešove v uznesení 9Co/50/2018 zo dňa 26.6.2018. Žalovaný uviedol tiež, že žaloba neobsahuje žiadne tvrdenia, ktorými by bola zdôvodnená výška požadovaného finančného zadosťučinenia a tú považoval za zjavne neprimeranú. Podľa jeho názoru existencia ujmy ako predpoklad priznania jej vyrovnania v podobe zadosťučinenia síce nemusí byť exaktne preukazovaná, ale v rámci racionálnych záverov musí byť už v žalobe odôvodnená konkrétnymi okolnosťami ako daná, inak by zadosťučinenie nepredstavovalo žiadnu satisfakčnú funkciu. Samotný záver, že žalovaný porušil práva spotrebiteľa vyplývajúce zo zmluvy nie je záverom o skutočnej existencii takejto ujmy a pre priznanie finančného zadosťučinenia nie je dostatočný. Podľa žalovaného žalobkyňa v žalobe nepreukázala v čom je uplatnená suma primeranou požiadavkou. Žalovaný vzniesol aj námietku premlčania z dôvodu, že žalobkyňa si tento nárok mohla uplatniť už v roku 2018 v konaní 19Csp/49/2018, čo vyvodil z právneho záveru Najvyššieho súdu SR v už spomínanom rozhodnutí 6Cdo/127/2017, ktorý uviedol, že pre úspešné uplatnenie tohto nároku zákon nevyžaduje, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a ani to, aby žalobcovia preukazovali existenciu a výšku vznikutej ujmy. V spomínanom prípade išlo o spor, v ktorom žalobcovia spolu so žalobou o určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky uplatnili aj nárok na primerané finančné zadosťučinenie a sudy túto žalobu o primerané finančné zadosťučinenie nezamietli pre jej predčasnosť.

3. Žalobkyňa v replike poukázala na to, že preukázala úspešné uplatnenie porušenia jej práva spotrebiteľky predchádzajúcim rozsudkom a tým splnila zákonnú podmienku pre uplatnenie práva podľa § 3 ods. 5 vety tretej zákona č. 250/2007 Z.z. Nesúhlasila s námietkou premlčania, keďže nárok je späť s úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti ustanovených zákonom o ochrane spotrebiteľa alebo osobitnými predpismi v podobe právoplatného súdneho rozhodnutia, čo uviedol aj Krajský súd v Prešove v rozsudku 2Co/137/2016 zo dňa 24.5.2017, podľa ktorého premlčacia lehota na uplatnenie primeraného finančného zadosťučinenia plynie od právoplatnosti rozsudku, ktorým bolo úspešne uplatnené porušenie práva spotrebiteľa. Žalobkyňa poukázala tiež na to, že v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR, ktorým argumentuje žalovaný, sa najvyšší súd vôbec nezaoberal námietkou premlčania a jeho závery si žalovaný vykladá svojvoľne. Uplatnenú výšku nároku považovala žalobkyňa za primeranú vzhľadom na charakter a stupeň porušenia práv a povinností daných spotrebiteľskými právnymi normami. Finančné zadosťučinenie má podľa nej odradiť žalovaného, ale aj iných dodávateľov od porušovania práv spotrebiteľov. Vyslovila názor, že jediným objektívnym kritériom pre určenie výšky primeraného finančného zadosťučinenia je výška škodlivého následku, ktorý dodávateľ spotrebiteľovi spôsobil alebo mienil spôsobiť a poukázala pritom na viaceré rozsudky Krajského súdu v Prešove.

4. Žalovaný právo na dupliku nevyužil.

5. Súd vykonal dokazovanie písomnými vyjadreniami strán, spisom tohto súdu 19Csp/49/2018 a zistil tento skutkový stav:

6. Dňa 12.7.2005 žalobkyňa podpísala formulárové tlačivo žalovaného označené ako Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluva o revolvingovom úvere pod č. 800000420, v ktorom boli uvedené tieto údaje: požadovaná výška úveru – 104.004 SK; splatnosť úveru (počet/splatnosť) – 36/18; poskytnutá čiastka – 52.000,02 SK; mesačná splátka – 2.889 SK; poplatok za uzatvorenie zmluvy – 1.500 SK; zmluvná odmena za poskytnutie úveru 52.000,02 SK; RPMN – 26,59%.

7. V časti VI. je uvedená požadovaná výška v revolvingu – 69,336 SK; mesačná splátka 2.889 SK; poskytnutá čiastka – 35.361 SK; zmluvná odmena za poskytnutie revolvingu 33.975 SK; RPMN – 40,03%. Žalovaný tento formulár Žiadosti/Zmluvy podpísal 14.7.2005.

8. Žalobkyňa podala dňa 14.3.2018 na tunajší súd žalobu proti žalovanému o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 3.515,24 Eur z predmetnej zmluvy a tiež sa domáhala určenia neprijateľnej zmluvnej podmienky. Konanie sa viedlo pod sp. zn. 19Csp/49/2018. Súd prvej inštancie rozsudkom č.k. 19Csp/49/2018-172 zo dňa 31.10.2019 zaviazal žalovaného na zaplatenie žalobkyňi sumy 2.705,74 Eur

s úrokom z omeškania titulom vydania bezdôvodného obohatenia, žalobu v prevyšujúcej časti zamietol a určil neprijateľnú zmluvnú podmienku ohľadom poplatku za uzatvorenie zmluvy.

9. Súd prvej inštancie v spomínanom rozsudku konštatoval, že na účet žalovanej bola poskytnutá 14.7.2005 suma 44.507,85 SK a neskôr na základe tej istej úverovej zmluvy suma 31.284,95 SK dňa 3.7.2007. Z iného spisu (15Csp/57/2016) zistil aj to, že listinou „Oznámenie veriteľa o schválení úveru“ žalovaný oznámil žalobkyni 14.7.2005 údaje o schválenom úvere z predmetnej zmluvy, avšak s inými údajmi ako boli v spomínanej žiadosti. Súd prvej inštancie v rozsudku konštatoval rozpor v predložených listinných dôkazoch, z ktorých vyplývali nezrovnalosti medzi samotnou cenou úveru, poskytnutou čiastkou a výškou mesačných splátok s tým, že tieto nezrovnalosti vytvárajú zdanie, či vôbec došlo k uzatvoreniu nejakej zmluvy. Poukázal na to, že aj právna úprava úverovej zmluvy podľa § 497 Obchodného zákonníka hovorí o tom, že musí byť zrejma a dohodnutá výška finančných prostriedkov určite a zrozumiteľne a aj to akú výšku má dlžník zaplatiť a že má a aké úroky v rámci tejto sumy zaplatiť. Súd konštatoval aj to, že žalobkyni bol schválený úver odlišný oproti tomu o aký si žiadala. Ďalšia suma poskytnutá žalovaným žalobkyni 4.7.2007 ani nebola žalobkyňa známa, čo si súd vysvetlil tým, že v tom čase v stave finančnej tiesne si zobrala toľko úverov, že nemusela si túto skutočnosť zapamätať. Vysvetlenie žalovaného o tom, na základe akých skutočností jej túto ďalšiu sumu poslal, súd vyhodnotil ako nedostatočné. Konštatoval, že žalovaný absolútne nerešpektoval zákonnú úpravu spôsobom, aby zadostučinil právnej úprave ochrany spotrebiteľa podľa Občianskeho zákonníka. Nezodpovedne a bez potrebnej obozretnosti nakladal so svojimi finančnými prostriedkami a spoliehal sa, že ak žalobkyňa platí, žiadne zákonné mantinely rešpektovať nemusí. Len čo žalobkyňa prestala splácať splátky, požiadala jej zamestnávateľa na základe neprijateľnej zmluvnej podmienky o vykonávanie zrážok zo mzdy, na čo nemal žiaden zákonný nárok. Následne súd dospel k záveru, že pri nesprávnom uvedení výšky pôžičky a celkovej ceny nemohla byť v zmluve uvedená ani správna výška RPMN a preto úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov a to aj vzhľadom na to, že nebola uzavretá dohoda o výške úrokov. Z toho dôvodu, či už by súd uzavrel, že k uzatvoreniu zmluvy nedošlo alebo došlo k uzatvoreniu neplatnej spotrebiteľskej zmluvy pre nedostatok písomnej formy a teda porušenie § 40 Občianskeho zákonníka, ako aj zákona č. 258/2001 Z.z., ktorým je predpísaná písomná forma zmluvy, patria žalobkyni nároky podľa § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka o bezdôvodnom obohatení predstavujúce rozdiel medzi sumou poskytnutou žalobkyni a sumou žalobkyňou zaplatenou.

10. Krajský súd v Prešove na základe odvolania žalovaného potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a to rozsudkom č.k. 23CoCsp/11/220/228 zo dňa 31.5.2021 s tým, že súd prvej inštancie vyvodil zo zistených skutočností správny právny záver.

11. Je nepochybné, že žalobkyňa pri uzatváraní predmetnej úverovej zmluvy mala status spotrebiteľa a že išlo o spotrebiteľskú zmluvu podľa § 52 Občianskeho zákonníka.

12. Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

13. Podľa § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

14. Podľa § 52 ods.4 Občianskeho zákonníka spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

15. Podľa 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

16. Základným zákonným predpokladom úspešného uplatnenia primeraného finančného zadostučinenia v zmysle vyššie citovaného zákonného ustanovenia je porušenie práva alebo povinnosti podľa osobitných predpisov slúžiacim na ochranu spotrebiteľa (napr. zákon o ochrane spotrebiteľa, o spotrebiteľskom úvere, o finančných službách na diaľku, osobitné ustanovenia § 52 až 54 Občianskeho zákonníka).

17. Súdna prax sa ujednotila v tom, že pokiaľ bol spotrebiteľ úspešný v predchádzajúcom spore pri uplatnení porušenia jeho práva ako spotrebiteľa (či povinností dodávateľa) základ nároku je daný (napr. uznesenia Krajského súdu v Prešove 9Co/50/2018 zo dňa 26.6.2018 alebo 17Co/17/2018 zo dňa 10.4.2018). Tento záver však vyplýva aj z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.1.2019, ktorý uviedol, že účelom finančného zadostučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z toho dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti stanovenej týmto zákonom (myslí sa zákon o ochrane spotrebiteľa) a osobitnými predpismi. Žiadnu inú podmienku, aby spotrebiteľovi bola privodená konkrétna ujma, zákon nevyžaduje.

18. S poukazom na tieto závery, keďže je nepochybné, vychádzajúc z právoplatného rozsudku vo veci 19Csp/49/2018, že pri uzatvorení predmetnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere boli porušené práva žalobkyne ako spotrebiteľky v zmysle zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, čo je osobitný predpis slúžiaci na ochranu práv spotrebiteľa je základ nároku na primerané finančné zadostučinenie daný.

19. Súd sa domnieva, že významné pre posúdenie výšky primeraného finančného zadostučinenia je to, o aké vážne porušenia práva spotrebiteľa išlo. Musí sa vychádzať z konkrétnych skutkových okolností, prihliadať na závažnosť a intenzitu protiprávneho konania žalovaného, intenzitu trvania a rozsahu nepriaznivých následkov a na subjektívny prístup oboch strán k protiprávnemu konaniu. Súd navyše zastáva názor, že porušenie práva alebo povinnosti vo vzťahu k spotrebiteľovi nemusí byť konštatované vo výroku rozsudku, pretože nevyplýva to znenia ustanovenia § 3 ods. 5 vety tretej zákona č. 250/2007 Z.z.

20. V tomto prípade relevantné bolo len porušenie povinností zo strany dodávateľa, ktoré súd vyhodnotil v priamej súvislosti s priznaním nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, teda pokiaľ ide o spôsob uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere a jej náležitosti. Nie je možné zohľadniť konštatáciu súdu o neprijateľnej zmluvnej podmienke v súvislosti s dohodou o zrážkach zo mzdy, ktorá nebola predmetom predchádzajúceho konania a vzhľadom na skutočnosť, že žalobkyňa tento nárok na primerané finančné zadostučinenie uplatnila len s ohľadom na výrok o vydaní bezdôvodného obohatenia, čo jasne uviedla vo svojej žalobe a to aj v súvislosti s citáciou odôvodnenia predchádzajúcich rozsudkov nie je možné pri rozhodovaní o tomto nároku vychádzať aj z toho, že predchádzajúcim rozsudkom bolo rozhodnuté aj o určení neprijateľnej zmluvnej podmienky. V súvislosti s rozhodnutím o tomto nároku totiž žalobkyňa finančné zadostučinenie neuplatnila a súd je viazaný v tomto konaní tým, na základe čoho žalobkyňa nárok na primerané finančné zadostučinenie uplatňuje.

21. Súd pri určení výšky finančného zadostučinenia musí zohľadniť všetky okolnosti konkrétneho prípadu a stanoviť výšku v súlade so zákonnou požiadavkou primeranosti. Súd pritom zastáva názor, že základným účelom primeraného finančného zadostučinenia podľa § 3 ods. 5 vety tretej zákona č. 250/2007 Z.z. je predovšetkým satisfakcia žalobkyne ako spotrebiteľky, čo vyplýva zo samotného názvu tohto inštitútu „zadostučinenie“. Keďže však zaplatenie finančného zadostučinenia pre povinný subjekt spôsobuje finančnú ujmu, má poskytnutie finančného zadostučinenia aj sankčnú povahu, ktorá je však druhoradá a teda nepochybne plní len vedľajšiu úlohu, keďže primárnou je satisfakcia žalobkyne. Tú však žalobkyňa do určitej miery dosiahla aj právoplatnosťou rozsudku v základnom konaní o vrátení sumy 2.705,74 Eur, ktorú zaplatila nad istinu úveru a ktorá jej už aj bola zaplatená. Vzhľadom na tieto okolnosti súd považoval za primeranú výšku finančného zadostučinenia sumu 200 Eur a žalobu v prevyšujúcej časti ako nedôvodnú zamietol.

22. Súd rozhodne nesúhlasí s názorom žalobkyne, že výška finančného zadostučinenia sa má odvíjať od výšky hroziacej ujmy žalobcovi – spotrebiteľovi. Ide predovšetkým o prípady, ak súd v predchádzajúcom spore dospeje k záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Výška bezdôvodného obohatenia

totiž súvisí predovšetkým s výškou úveru (pri fikcii o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru). Výšku úveru pritom poskytuje dodávateľ na požiadavku spotrebiteľa, čím spotrebiteľ chce vyšší úver, čomu dodávateľ vyhovie, tým je vyššia suma bezdôvodného obohatenia pri spomínanej fikcii, hoci by išlo o to isté porušenie povinnosti dodávateľa, napr. v dôsledku absencie tej istej povinnej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Pri stanovení výšky finančného zadosťučinenia sa má hodnotiť predovšetkým závažnosť konkrétneho porušenia povinnosti dodávateľa a preto pri tom istom porušení by mala nasledovať približne rovnaká kvantifikácia nároku na finančné zadosťučinenie, ale kritériom nemôže byť výška bezdôvodného obohatenia, prípadne jej hroziaca výška, najmä ak pri vzniku bezdôvodného obohatenia sa spotrebiteľ domôže v inom súdnom konaní aj vydania bezdôvodného obohatenia.

23. Pokiaľ ide o námietku premlčania vznesenú žalovaným súd sa ohľadom jej posúdenia ako nedôvodnej stotožňuje s názorom žalobkyne v súlade s tým, ako to uviedol Krajský súd v Prešove vo svojom rozsudku 2Co/137/2016-71 zo dňa 24.5.2017. Keďže zákonným predpokladom pre priznanie nároku na primerané finančné zadosťučinenie je úspešné uplatnenie porušenia spotrebiteľského práva, súd sa stotožňuje s tým, že premlčacia doba začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, ktorým spotrebiteľ úspešne na súde uplatní porušenie svojho práva. V danom prípade rozsudok nadobudol právoplatnosť 4.8.2021, takže od tohto momentu začala plynúť trojročná premlčacia doba, čo znamená, že nárok bol uplatnený včas.

24. O nároku na náhradu trov konania bolo rozhodnuté podľa § 262 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP. V danom prípade výška prisúdenej istiny závisela od úvahy súdu a preto súd vychádzal zo záveru, že žalobkyňa bola v spore úspešná a z toho dôvodu jej súd priznal nárok na plnú náhradu trov konania, ktorý sa však bude odvíjať len od výšky prisúdenej istiny.

25. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

Poučenie:

P o u č e n i e: Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Prešov písomne v 2 vyhotoveniach. V odvolaní sa uvedie ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, uvedie sa spisová značka. Ďalej sa uvedie proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolanie musí byť podpísané. Rozsah v akom sa rozhodnutie napáda môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 364 C.s.p. rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 C.s.p. odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 C.s.p. odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 C.s.p. odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak žalovaný nesplní povinnosť uloženú týmto rozsudkom môže žalobca podať návrh na vykonanie exekúcie podľa Exekučného poriadku.